

72

entelament m. Accio
lar o d'entelar-se; l'efici

Arxiu de
l'Institut
d'Estudis
Catalans

entelar v. tr. Nerbrin (d'un tel)
(un objecte brillant, llustri) } que
en destrueix o minua la brillantor.
Entelar, ^{algu,} un vide, un mirall, amb
el seu alè. Amb els ulls entelats
per les llàgrimes i per auel. Beurir
la veu entelada || fig. Aparta cruel-
dat entela la veu glòria. No vull
que mi una sospita perquè entelar
el meu honor, el meu bon nom.
La virtut és com un mirall:
borta un alè perquè s'enteli.